

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	3To/5/2016
Identifikačné číslo spisu:	9505100014
Dátum vydania rozhodnutia:	28.03.2018
Meno a priezvisko:	JUDr. Gabriela Šimonová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2018:9505100014.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Gabriely Šimonovej a členov senátu JUDr. Jany Serbovej a JUDr. Aleny Šiškovéj na verejnom zasadnutí konanom 28. marca 2018 v Bratislave v trestnej veci proti obžalovanému JUDr. Ing. Jozefovi M a j s k é m u a spol., pre pokračovací trestný čin podvodu spáchaného formou spolupáchateľstva podľa § 9 ods. 2 Trestného zákona, § 250 ods. 1, ods. 5 Trestného zákona účinného do 31.12.2005 (zákona č. 140/1961 Zb.), o odvolaniach obžalovaných Dávida Brtvu a Ing. Patrika Pachingera proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu v Pezinku z 21. októbra 2015, sp. zn. PK-ITš/8/2005-7017, takto

rozhodol:

Podľa § 256 Tr. por. účinného do 31. decembra 2005 odvolanie obžalovaného Dávida Brtvu a obžalovaného Ing. Patrika Pachingera sa z a m i e t a.

Odôvodnenie

Prokurátor Úradu špeciálnej prokuratúry generálnej prokuratúry Slovenskej republiky podal 4. novembra 2004 pod č. k. VII Gv 205/04-251 na krajský súd s právomocou Špeciálneho súdu v Banskej Bystrici v zmysle § 176 ods. 1, § 15a ods. 2 písm. b/, písm. d/ Tr. por. (zákona č. 141/1961 Zb. - ďalej len „Tr. por.“) obžalobu, v ktorej JUDr. Ing. Jozefovi Majskému, Dávidovi Brtvovi a Ing. Patrikovi Pachingerovi kládol za vinu, že zosnovali zločineckú skupinu, boli jej členmi a boli pre ňu činní a na škodu cudzieho majetku seba obohatili tým, že uviedli niekoho do omylu a spôsobili tak na cudzom majetku škodu veľkého rozsahu, čím mali spáchať trestný čin založenia, zosnovania a podporovania zločineckej a teroristickej skupiny podľa § 185a ods. 1 Tr. zák. (zákona č. 140/1961 Zb. účinného do 31. augusta 2003 - ďalej len „Tr. zák.“) a trestného činu podvodu podľa § 250 ods. 1, ods. 5 Tr. zák.

Rozsudkom Špeciálneho súdu v Pezinku z 27. apríla 2007, č.k. PK - 1 Tš 8/2005-4400 (ďalej len „rozsudok špeciálneho súdu“), boli obžalovaní JUDr. Ing. Jozef Majský, Dávid Brtva a Ing. Patrik Pachinger uznaní za vinných zo spáchania trestného činu založenia, zosnovania a podporovania zločineckej a teroristickej skupiny podľa § 185a ods. 1 Tr. zák. a trestného činu podvodu podľa § 250 ods. 1, ods. 5 Tr. zák., ktorých sa mali dopustiť na tom skutkovom základe, že:

- obžalovaní v čase od novembra 2001 do 21. októbra 2002 zosnovali skupinu pôsobiacu najmä v Bratislave a v Košiciach ako aj v zahraničí s úmyslom preniknúť do orgánov spoločnosti B.M.G. Invest, spoločnosť s ručením obmedzeným (ďalej len „BMG“), Horizont Slovakia, a.s., Košice, (ďalej len „Horizont“) a ďalších spoločností s cieľom získať tak nad spoločnosťami kontrolu, ale najmä ich príjmy, pričom páchali trestnú činnosť tak, že na základe splnomocnení prevádzali, nakupovali akcie a obchodné podiely, prevádzali a započítavali pohľadávky spoločností, prevádzali a vyberali finančné prostriedky, konali tak, že JUDr. Ing. Jozef Majský koordinoval činnosť, zadával konkrétne úlohy a určoval postupy, na základe čoho Dávid Brtva ako zástupca spoločnosti Commodore Associates LLC a Ing. Patrik Pachinger ako zástupca spoločnosti CAVALIER SALES LLC, realizovali plnenie týchto jednotlivých úloh tak, že v uvedenom období sfaľovali zmluvu medzi spoločnosťou Horizont a nefunkčnou spoločnosťou bez sídla a konateľa CAVALIER SALES LLC, 42C Reads Way, New Castle, EURO-AMERICAN CORPORATE SERVICE, INC DE 19720-1649, USA (ďalej len „Cavalier“) o postúpení pohľadávky voči Slovenským telekomunikáciám a. s., Bratislava, vo výške 112 064 312 500 Sk za 1 Sk zo dňa 25. januára 2002, sfaľovali zmluvu o sprostredkovaní tejto pohľadávky medzi Horizontom a Commodore Associates LLC, 42C Reads Way, New Castle, EURO-AMERICAN CORPORATE SERVICE, INC DE 19720-1649, USA (ďalej len „Commodore“) zo dňa 19. septembra 2001 a sprostredkovateľskú odmenu vo výške 600 miliónov Sk plnili sfaľovanými zmluvami o postúpení pohľadávok zo dňa 25. januára 2002 voči:

- Biotika, a. s., Slovenská Ľupča, IČO: 31 561 900 vo výške 80 000 000 Sk,
- Concordia, spol. s r. o., Bratislava, IČO: 17 321 573 vo výške 24 160 100,80 Sk,
- Česká produkční 2000, a. s., Praha 1, IČO: 25 653 431 vo výške 140 875 920 Sk, ktorá pohľadávka ani neexistovala,
- Cet 21, spol. s r. o., Praha 10, IČO: 45 800 456 vo výške 10 916 130 Sk,
- Hummer Slovakia, spol. s r. o., Bratislava, IČO: 31 733 891 vo výške 96 654 910,50 Sk, a ďalšími zmluvami o postúpení pohľadávok voči:

• Talavera Investment Ltd. vo výške 5 000 000 USD (v prepočte zo zmluvy 241 020 000 Sk),

• - Mediaprint- Kapa, a. s., Bratislava, IČO: 35 792 281 vo výške 6 509 346,20 Sk,

a ich započítaním so sprostredkovateľskou odmenou sfaľovanou dohodou, následne po predložení a zúčtovaní ako pravých zmlúv spôsobili spoločnosti Horizont škodu vo výške najmenej 448 207 950 Sk,

- a JUDr. Ing. Jozef Majský a Dávid Brtva ako členovia tejto skupiny s úmyslom preniknúť do orgánov spoločnosti Horizont - International, a. s., so sídlom v Bratislave na Dunajskej ulici číslo 4, (ďalej len „Horizont - International, a. s.“) a Technoinvest Holding, a. s., so sídlom v Košiciach na Štefánikovej ulici číslo 60, (ďalej len „Technoinvest Holding, a. s.“), s úmyslom získať nad spoločnosťami kontrolu a príjmy, páchali trestnú činnosť tým spôsobom, že na základe splnomocnení nakupovali akcie, prevádzali obchodné podiely, započítavali neexistujúce pohľadávky, pričom JUDr. Ing. Jozef Majský koordinoval a usmerňoval činnosť Dávida Brtvu, ktorý podvodným spôsobom previedol zo spoločnosti Horizont na spoločnosť Commodore akcie dcérskych spoločností Horizont International, a. s., a Technoinvest, a. s. tak, že v Bratislave dňa 25. januára 2002 Dávid Brtva v postavení kupujúceho ako splnomocnený zástupca spoločnosti Commodore uzatvoril s Vladimírom Frunim v postavení predávajúceho, zástupcom spoločnosti Horizont Slovakia kúpnu zmluvu o kúpe akcií uvedených spoločností za celkovú kúpnu cenu 336 100 000 Sk a súčasne dňa 25. januára 2002 v Bratislave ako predávajúci Dávid Brtva, zástupca spoločnosti Horizont Slovakia (naproti tomuto sa v obžalobe na strane 452 tretí riadok odspodu uvádza spoločnosť Commodore, pričom rozsudok postráda vysvetlenie tejto disproporcie) uzatvorením predstieranej kúpnej zmluvy, pretože predmetom predaja boli akcie spoločnosti TB TRADE, a. s., so sídlom v Bánovciach nad Bebravou na Partizánskej ulici číslo 73, (ďalej len „TB TRADE“), ktoré nevlastnila predávajúca spoločnosť Commodore, čím vytvorili voči spoločnosti Horizont Slovakia neexistujúcu pohľadávku vo výške 336 100 000 Sk a úhradou kúpnej ceny vykonanou vzájomným zápočtom spôsobili škodu spoločnosti Horizont Slovakia vo výške 336 100 000 Sk, a JUDr. Ing. Jozef Majský a Dávid Brtva ako členovia zosnovanej zločineckej skupiny po preniknutí do orgánov spoločností BMG a Horizont v snahe získať nad spoločnosťami kontrolu, ale najmä príjmy, ďalej konali tým spôsobom, že v dňoch 1. februára 2002 až 3. februára 2002 JUDr. Ing. Jozef Majský dal pokyn uzatvoriť pobočky oboch spoločností BMG a Horizont, následne z nich vyzbieral finančné prostriedky v hotovosti a sústredil ich do centrály v Košiciach pod klamlivou informáciou o výkone auditu, čo

zrealizoval Dávid Brtva a dňa 5. februára 2002 zo zozbieranej sumy 53 295 156,80 Sk prevzal v Košiciach 40 000 000 Sk s vystaveným pokladničným dokladom číslo 0200182 s uvedeným účelom platby - navýšenie základného imania dcérskej spoločnosti Horizont Investment & Consulting, a. s., Bratislava, pričom čiastku nepoužil na určený účel, dodatočne ho klamlivo zdôvodňoval platbou a kúpou súčiastok k výherným hracím automatom a dňa 5. februára 2002 v čase asi o 18.00 hod. v sídle spoločnosti SIPOX HOLDING, a. s., v Bratislave na Červeňovej ulici číslo 28, v kancelárii generálneho riaditeľa odovzdal túto čiastku 40 000 000 Sk v piatich bezpečnostných kufrikoch JUDr. Ing. Jozefovi Majskému, ktorý si ju prisvojil ku škode spoločnosti BMG a Horizont.

V bode 2/ špeciálny súd uznal obžalovaného Dávida Brtvu za vinného aj zo spáchania trestného činu sprenevery podľa § 248 ods. 1, ods. 5 Tr. zák. (zákona č. 140/1961 Zb. účinného do 31. augusta 2003), ktorého sa mal dopustiť na tom skutkovom základe, že sledujúc cieľ odčerpať majetok spoločnosti Horizont Investment and Consulting spol. s r. o., so sídlom na Dunajskej ulici číslo 4 v Bratislave, IČO: 31 348 483, sústredený na bežnom účte číslo 2626726136/1100 vedenom v Tatra banke, a. s., pobočka Bratislava, Miletičova ulica, postupoval tým spôsobom, že dňa 5. marca 2002 využívajúc plnú moc splnomocniteľa Vladimíra Fruniho z 25. januára 2002, ktorá ho oprávňovala popri inom aj na zastupovanie spoločnosti Horizont Investment and Consulting, spol. s r. o., vo všetkých veciach, zriadil v pobočke Tatra banky, a. s., v Bratislave na Miletičovej ulici neobmedzené dispozičné právo k označenému účtu pre Ľubomíra Vicela, s ktorým kontakt mu sprostredkoval Peter Gerhát, a následne prostredníctvom Ľubomíra Vicela, ktorému nebol známy účel zriadenia dispozičného práva ani právny dôvod nasledujúcej bankovej operácie, dňa 6. marca 2002 uskutočnil z účtu číslo 2626726136/1100 bezhotovostný prevod sumy 5 600 000 Sk na bežný účet spoločnosti SIVA - BA, spol. s r. o., so sídlom Žilina, J. Vuruma, číslo 11, IČO: 31 657656, číslo 1513805757/0200, vedený vo VÚB, a. s., Bratislava - mesto, expozitúra Dúbravka, ulica Sch. Trnavského, ktorý deklaroval ako úhradu za služby dodávateľa - spoločnosti SIVA - BA, s. r. o., vediac, že služby nemajú byť nikdy poskytnuté, pričom dňa 12. marca 2002 Ľubomír Vicel ako formálny konateľ spoločnosti SIVA - BA na pokyn sprostredkovateľa Petra Gerháta prevedenú sumu 5 600 000 Sk v expozitúre VÚB, a. s., Dúbravka, vybral z účtu číslo 1513805757/0200 a odovzdal Petrovi Gerhátovi, čím takto svojím konaním Dávid Brtva spôsobil poškodenej organizácii Horizont Investment and Consulting, spol. s r. o. škodu vo výške 5 600 000 Sk.

Podľa § 250 ods. 5 Tr. zák. s použitím § 35 ods. 1 Tr. zák. bol za to obžalovanému JUDr. Ing. Jozefovi Majskému uložený úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 12 (dvanásť) rokov, obžalovanému Dávidovi Brtvovi úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 11 (jedenásť) rokov a obžalovanému Ing. Patrikovi Pachingerovi úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 10 (desať) rokov. Všetci traja obžalovaní boli na výkony uložených trestov podľa § 39a ods. 2 písm. c/ Tr. zák. zaradení do III. (tretej) nápravno-výchovnej skupiny. Podľa § 53 ods. 1 Tr. zák. súd prvého stupňa obžalovaným Dávidovi Brtvovi a Ing. Patrikovi Pachingerovi uložil aj peňažný trest vo výmere po 300 000 Sk (každému z nich jednotlivo), a pre prípad jeho úmyselného zmarenia obom podľa § 54 ods. 3 Tr. zák. zhodne ustanovil náhradné tresty odňatia slobody v trvaní 1 (jeden) rok. Podľa § 49 ods. 1 a § 50 ods. 1 Tr. zák. obžalovaným Dávidovi Brtvovi a Ing. Patrikovi Pachingerovi uložil aj trest zákazu činnosti vykonávať akúkoľvek obchodnú činnosť na dobu 10 (desať) rokov. Postupom podľa § 228 ods. 1 Tr. por. uložil všetkým obžalovaným, aby spoločne a nerozdielne uhradili poškodenej spoločnosti HORIZONT SLOVAKIA, a. s., v konkurze, so sídlom Kováčska 63, 040 01 Košice, škodu vo výške 336 100 000 Sk, pričom súčasne podľa § 229 ods. 2 Tr. por. túto poškodenú stranu so zvyškom uplatneného nároku na náhradu škody odkázal na konanie o občianskoprávných veciach. Podľa § 228 ods. 1 Tr. por. samotnému Dávidovi Brtvovi uložil povinnosť nahradiť poškodenej spoločnosti Horizont Investment and Consulting, spol. s r. o., so sídlom v Bratislave, na Dunajskej ulici číslo 4, škodu vo výške 5 600 000 Sk.

Na podklade odvolaní obžalovaných JUDr. Ing. Jozefa Majského, Dávida Brtvu a Ing. Patrika Pachingera Najvyšší súd Slovenskej republiky ako odvolací súd uznesením z 11. októbra 2007, sp. zn. 2 Toš 6/2007, zrušil podľa § 258 ods. 1 písm. a), písm. b), písm. c) Tr. por. napadnutý rozsudok špeciálneho súdu a vec vrátil súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol (ďalej ako „zrušujúce uznesenie“).

Rozsudkom Špecializovaného trestného súdu v Pezinku (ďalej len „špecializovaný súd“) z 21. októbra 2015, sp. zn. PK-1TŠ78/2005, (ďalej len „rozsudok“), boli na podklade pozmeňujúceho záverečného návrhu prokurátora obžalovaní JUDr. Ing. Jozef Majský, Dávid Brtva a Ing. Patrik Pachinger uznaní za vinných zo spolupáchateľstva pokračovacieho trestného činu podvodu podľa § 9 ods. 2, § 250 ods. 1, ods. 5 Tr. zák. na tom skutkovom základe, že:

- v čase od septembra 2001 do 5. februára 2002 JUDr. Ing. Jozef Majský, Dávid Brtva a Ing. Patrik Pachinger po vzájomnej dohode najmä v Bratislave, v Košiciach, ako aj po rokovaní vedených JUDr. Ing. Jozefom Majským v Rakúsku s Vladimírom Frunim a ďalšími osobami, v úmysle preniknúť do orgánov spoločností BMG a Horizont, s cieľom získať tak nad spoločnosťami kontrolu, ale najmä ich príjmy, prevádzali a započítavali pohľadávky spoločností tak, že JUDr. Ing. Jozef Majský zadával konkrétne úlohy a určoval postupy, poskytoval finančné a materiálne prostriedky Dávidovi Brtvi a Ing. Patrikovi Pachingerovi, na základe čoho Dávid Brtva a Ing. Patrik Pachinger realizovali plnenie týchto jednotlivých úloh tak, že sfaľovali zmluvu medzi spoločnosťou Horizont a nefunkčnou spoločnosťou bez sídla a konateľa Cavalier o postúpení pohľadávky voči Slovenským telekomunikáciám, a.s. Bratislava, vo výške vtedajších 112.064.312.500 Sk za 1 Sk z 25.01.2002, sfaľovali zmluvu o sprostredkovaní tejto pohľadávky medzi Horizontom a v skutočnosti nečinnou spoločnosťou Commodore z 19.09.2001 a fiktívnu sprostredkovateľskú odmenu vo výške 600 miliónov Sk plnili sfaľovanými zmluvami o postúpení pohľadávok z 25.01.2002 voči:

- Biotika, a.s. Slovenská Ľupča, IČO: 31561900, vo výške vtedajších 80.000.000 Sk,
- Concordia, spol. s r.o. Bratislava, IČO: 17321573, vo výške vtedajších 24.160.100,80 Sk,
- Česká produkční 2000, a.s. Praha 1, IČO: 25653431, vo výške vtedajších 140.875.920 Sk, ktorá ani neexistovala,
- Cet 21, spol. s r.o. Praha 10, IČO: 45800456, vo výške vtedajších 10.916.130 Sk,
- Hummer Slovakia, spol. s r.o., Bratislava, IČO: 31733891, vo výške vtedajších 96.654.910,50 Sk a ďalšími zmluvami o postúpení pohľadávok voči:
- Talaverainvestmen LTD vo výške 5.000.000 USD v prepočte podľa zmluvy vtedajších 241.020.000 Sk,

- Mediaprint - Kappa, a.s. Bratislava, IČO: 35 792281, vo výške vtedajších 6.509.346,20 Sk, a ich započítaním so sprostredkovateľskou odmenou sfaľovanou dohodou, následne po predložení a zúčtovaní ako pravých zmlúv spôsobili spoločnosti Horizont Slovakia, a.s., Kováčska 63, Košice, škodu vo výške najmenej vtedajších 448.207.950,-Sk (14.877.778,83 €) a následne JUDr. Ing. Jozef Majský a Dávid Brtva, po vzájomnej dohode, v úmysle získať zostávajúcu časť finančných prostriedkov v hotovosti, ďalej konali tým spôsobom, že v dňoch 01.02.2002 až 03.02.2002 z iniciatívy JUDr. Ing. Jozefa Majského, došlo k zatvoreniu pobočiek oboch spoločností BMG a Horizont v celej Slovenskej republike, následne z nich zamestnanci vyzbierali hotovostné finančné prostriedky a sústredili ich do centrálneho v Košiciach pod klamlivou informáciou o výkone auditu, čo zrealizoval Dávid Brtva a dňa 05.02.2002 zo zozbieranej sumy vtedajších 53.295.156,86 Sk (1.769.075,11 €) prevzal v Košiciach vtedajších 40.000.000 Sk (1.327.756,76 €) s vystaveným pokladničným dokladom č. 0200182 s uvedeným klamným účelom platby, navýšenia základného imania dcérskej spoločnosti Horizont Investment § Consulting, a.s., Bratislava, pričom čiastku nepoužil na určený účel, dodatočne použitie týchto finančných prostriedkov klamlivo zdôvodňoval platbou a kúpou súčiastok k výherným hracím automatom a dňa 05.02.2002 v čase asi okolo 18.00 hod. v sídle spoločnosti SIPOX HOLDING, a.s., na ulici Červeňovej č. 28, v Bratislave, v kancelárii generálneho riaditeľa, takto vylákanú čiastku vtedajších 40.000.000 Sk (1.327.756,76 €) odovzdal v piatich bezpečnostných kufričkoch JUDr. Ing. Jozefovi Majskému, ktorý si ju prisvojil, ku škode spoločnosti BMG Invest, s.r.o., Južná trieda 93, Košice a Horizont Slovakia, a.s., Kováčska 63, Košice.

Podľa § 250 ods. 5 Tr. zák. bol za to JUDr. Ing. Jozefovi Majskému uložený trest odňatia slobody na 9 (deväť) rokov so zaradením pre jeho výkon do 3. (tretej) nápravnovýchovej skupiny, Dávidovi Brtvi bol podľa § 250 ods. 5 Tr. zák., § 35 ods. 2 Tr. zák. za to uložený súhrnný trest odňatia slobody na 9 (deväť) rokov so zaradením pre jeho výkon do 3. (tretej) nápravnovýchovej skupiny a Ing. Patrikovi Pachingerovi bol podľa § 250 ods. Tr. zák. za to uložený trest odňatia slobody na 7 (sedem) rokov so zaradením pre jeho výkon do 3. (tretej) nápravnovýchovej skupiny. Podľa § 53 ods. 1 Tr. zák. súd

uložil obžalovaným Dávidovi Brtvovi a Ing. Patrikovi Pachingerovi aj peňažné tresty vo výmere po 5 000 € (päťtisíc eur) s náhradným trestom odňatia slobody na 1 (jeden) rok a podľa § 229 ods. 1 Tr. por. odkázal poškodenú spoločnosť HORIZONT SLOVAKIA, a.s., v konkurze, sídlo Kováčska 63, 040 01 Košice so svojim nárokom na náhradu škody na konanie o občianskoprávných veciach.

Proti tomuto rozsudku podali ihneď po jeho vyhlásení na hlavnom pojednávaní dňa 21. októbra 2015 priamo do zápisnice odvolanie všetci traja obžalovaní proti všetkým jeho výrokom, ktoré následne odôvodnili osobitnými písomnými podaniami.

Je potrebné uviesť, že obžalovaný JUDr. Ing. Jozef Majský bol uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 28. marca 2018 vylúčený (zo zdravotných dôvodov) zo spoločného konania a vec ohľadne jeho osoby sa vedie na najvyššom súde pod novou spisovou značkou 3 To 5/2018. Preto sa v tomto uznesení bude najvyšší súd zaoberať len odvolacími námietkami obžalovaných Dávida Brtvu a Ing. Patrika Pachingera.

Obžalovaný Dávid Brtva v odôvodnení svojho odvolania v prvom rade namietal, že prvostupňový súd nerešpektoval pokyn odvolacieho súdu, ktorý vo svojom zrušujúcom uznesení nariadil doplniť dokazovanie ohľadom rozhodujúcich skutkových okolností. Odvolací súd pritom priamo v tomto uznesení uvádza, že súd prvého stupňa sa nevyrovnal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie vo veci. Súd prvého stupňa porušil tie zákonné ustanovenia, ktorými sa má zabezpečiť objasnenie veci a dodržanie práva na obhajobu. Súdne konanie vyvoláva vážne pochybnosti o správnosti možných skutkových zistení, pričom je evidentné, že na riadne objasnenie veci by bolo potrebné vykonať ešte ďalšie dôkazy. Súčasne došlo k zásadnému pochybeniu prvostupňového súdu vo vzťahu k nevykonaniu niektorých významných svedeckých výpovedí a listinných dôkazov. S poukazom na tieto výhrady je podľa obžalovaného nevyhnutné trvať na ďalšom doplnení dokazovania.

Pokyny a doplnenia nariadené odvolacím súdom v pôvodnom zrušujúcom uznesení neboli napriek ich záväznosti súdom prvého stupňa rešpektované, čo vyvoláva vadu prvostupňového konania.

Obžalovaný Dávid Brtva poukazuje na skutočnosť, že súd prvého stupňa nevykonával preverenie námietky JUDr. Trokana ohľadom vybratia záznamu z registrového súdu vyšetrovateľom Holotňákom; zistenie, kto, presne kedy (s akým predstihom) a z akého dôvodu dal pokyn na uzatvorenie pobočiek; zistenie rozsahu, výkonu a výsledkov kontroly zo zákona povinného dohľadu nad inkriminovaným obchodníkom počas celej sledovanej doby; preverenie notárskej zápisnice, o ktorej hovorí Brtva na č.l. 4361; zistenie stavu vyšetrovania údajného odcudzenia čiastky 300 tis. - 400 tis. Sk pri zozbieraní čiastky 40 mil. Sk; dokazovania vo vzťahu k problematike trestného stíhania Fruniho, Matika a Šebeščáka; doplnenie dokazovania ohľadom reálnej výšky škody; doplnenie označenia subjektu, ktorý mal konať v omyle, skutkové okolnosti uvedenia niekoho do omylu; ustálenie otázky vlastníctva Horizont a BMG; úkony smerujúce k ustálenie otázky štatutárnych zástupcov spoločností, kto, v ktorých fázach a časových horizontoch bol oprávnený konať, dôkazy vo vzťahu k pravosti prevodu obchodný podielov; vysporiadanie sa s podnikateľskými zámermi prezentovanými Ing. Pachingerom prostredníctvom prof. Majchera; posudzovanie problematiky finančného trhu v inkriminovanom čase a garančných nástrojov vo vzťahu k zabezpečovaniu činnosti Holdingu; vypočutie svedka Matika. Obžalovaný ďalej namietal nevysporiadanie sa s námietkou obhajoby vo vzťahu ku skutočnosti, že v konečnom dôsledku bola činnosť BMG a Horizontu „umfťvená“ práve zásahom príslušníkov polície zo začiatku februára 2002, ktorí ich uzavreli na dobu prevyšujúcu jeden mesiac. Súd prvého stupňa sa zákonne relevantným spôsobom nevysporiadal ani s otázkou osoby poškodeného v tomto trestnom konaní.

Vo vzťahu k odmietnutiu vykonania ďalších dôkazov na podnet obhajoby, ktoré sa v zásade „prekrývali“ s dokazovaním nariadeným odvolacím súdom v zrušujúcom uznesení, obžalovaný uviedol, že pre odmietnutie ich vykonania neexistoval relevantný dôvod a tento svoj postup prvostupňový súd navyše v odôvodnení napadnutého uznesenia riadne nezdôvodnil. Obžalovaný ďalej namietal, že s výnimkou koncízneho odkazu na navrhovaný kontrolný znalecký posudok vôbec nie je jasné, akými dôkazmi mal súd dokazované skutočnosti (a vôbec aké rozhodujúce dokazované skutočnosti) za preukázané. Vo vzťahu k svedkovi Matikovi sa obhajoba ani nedozvedela dôvody upustenia od vykonania tohto dôkazu,

a to napriek tomu, že sa na tohto svedka čakalo a hlavné pojednávanie bolo dokonca z dôvodu jeho neprítomnosti odročované.

Obžalovaný má za to, že bez podrobného zdôvodnenia dotknutých okolností a súvislostí je napadnuté rozhodnutie nepreskúmateľné, a preto nepožíva ochranu v odvolacom konaní. Podľa § 125 Tr. por., ak rozsudok obsahuje odôvodnenie, súd v ňom stručne vyloží, ktoré skutočnosti vzal za dokázané a o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, najmä ak si navzájom odporujú. Z odôvodnenia musí byť zrejmé, ako sa súd vyrovnal s obhajobou, prečo nevyhovel návrhom na vykonanie ďalších dôkazov a akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázke viny a trestu. Ak boli do rozsudku pojaté ďalšie výroky, treba odôvodniť aj tieto výroky. Súd prvého stupňa používa v odôvodnení svojho rozhodnutia také „úryvky“ z výpovedí obžalovaných a svedkov, ktoré napomáhajú umocniť odôvodnenie, ktoré vyznieva v neprospech obžalovaných a ktoré bezvýhradne podporuje tvrdenia obžaloby. Súd prvého stupňa pri citovaní jednotlivých výpovedí kladie dôraz na také poznatky, ktoré majú napomôcť uveriť verzii o páchaní trestnej činnosti obžalovanými. Prvostupňový súd však už „nespomína“ také pasáže výpovedí obžalovaných a svedkov, ktoré svedčia v prospech tvrdení obhajoby. Preto ani nie je zrejmé, či týmto skutočnostiam súd prvého stupňa vôbec venoval pozornosť, či boli predmetom jeho úvahy s ohľadom na skutkové aj právne súvislosti a či ich, a s akým výsledkom, posudzoval vo vzájomnej súvislosti s inými dôkazmi.

Podľa obžalovaného prvostupňový súd hodnotí dôkaznú situáciu iba „obmedzene.“ Obhajoba má právo očakávať, že súd sa s obranou obžalovaných vysporiada v odôvodnení rozsudku zrozumiteľne a presvedčivo a na zásadné obhajobné argumenty ponúkne takú vysvetľujúcu argumentáciu, ktorou skutkovo a právne vyloží vzájomné výkladové nezhody. Obzvlášť detailne je nutné týmto spôsobom postupovať, pokiaľ je dôkazný stav formovaný skupinami dôkazov, ktoré si vzájomne odporujú. Výkladová aplikačná prax zakázala pristupovať k takejto dôkaznej situácii spôsobom, kedy sa uprednostní iba jedna skupina dôkazov bez toho, aby sa vysvetlilo, prečo súd neprihliadal na „druhú“ skupinu dôkazov. Presvedčivosťou jedného dôkazu nemožno odôvodňovať nepresvedčivosť iného. Úlohou súdu nie je v odôvodnení rozsudku nekriticky presadzovať tie dôkazné zistenia a takú ich interpretáciu, ktoré umocňujú presvedčenie súdu o vine obžalovaného. Nie je adekvátne postupovať tak, že obsah protichodnej skupiny dôkazov bude ponechaný nepovšimnutý, lebo potom ostáva pre obžalovaného nečitateľné, či sa súd jeho argumentom vôbec zaoberal.

Podľa obžalovaného má súd vo svojom rozhodnutí predovšetkým ozrejmiť svoje myšlienkové pochody, spôsob hodnotenia dôkazov, skutkové zistenia a vyvedené právne závery takým spôsobom, aby výsledok rozhodovacej činnosti bol jasný, zrozumiteľný a dostatočne odôvodnený a aby sťažovateľ nemusel hľadať odpoveď na nastolenú problematiku v rovine dohadov, aby sa s prijatými závermi bolo možné stotožniť ako s logickým záverom procesu poznania nielen právnych záverov, ale aj záverov skutkových, z ktorých právne závery vychádzajú (III. ÚS 311/07). Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 119/03, III. ÚS 209/04). Obhajoba si je vedomá skutočností, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, musí však reagovať na tie, ktoré majú pre veci podstatný význam (II. ÚS 251/04, III. ÚS 209/04).

V tejto súvislosti majú podľa obžalovaného najpodstatnejší význam predovšetkým otázky vlastníctva obchodných spoločností Horizont a BMG, existencie reálnej škody, uvedenia konkrétnej osoby do omylu a otázka štatutárnych orgánov, resp. osôb reálne oprávnených konať za spoločnosti Horizont a BMG. Z hľadiska posúdenia konania obžalovaných je mimoriadne významné ustálenie konkrétnych práv a povinností obžalovaného ako aj Ing. Pachingera, najmä prepojením na príslušné ustanovenia Obchodného zákonníka a zakomponovaním týchto skutočností do mozaiky dôkazov. Napádané rozhodnutie podľa obžalovaného v tomto smere nedosahuje potrebnú mieru racionality a konzistencie skutkovej a právnej argumentácie.

Obžalovaný má za to, že v konaní nebolo dokázané, že skutok vymedzený v obžalobe bol páchaný spoločným konaním spoluobžalovaných (objektívna podmienka), ktoré bolo vedené spoločným úmyslom trestný čin spáchať a tento spáchať za súčinnosti viacerých osôb (subjektívna podmienka spolupáchateľstva). V odsudzujúcom rozsudku chýba vysvetlenie, o akú formu spoločného konania spoluobžalovaných by sa malo jednať. Či malo ísť o takú formu konania, kedy každý zo spolupáchateľov svojim konaním naplnil všetky znaky skutkovej podstaty trestného činu alebo každý zo spolupáchateľov svojim konaním naplnil len niektorý zo znakov skutkovej podstaty trestného činu, ktorá je potom naplnená len súhrnom týchto konaní alebo spolupáchatelia vykonávali určitú činnosť, ktorá až ako celok tvorí konanie požadované skutkovou podstatou trestného činu. Rovnako nebolo poňaté do vysvetlenia kedy a za akých okolností, za koho prítomnosti a na akom mieste, došlo k deklarovanej spoločnej dohode o páchaní trestnej činnosti obžalovaného s ostatnými spoluobžalovanými. Súd prvého stupňa v tomto smere referuje vykonané dôkazy neprimerane stručne, vo výrazne obmedzenom rozsahu a zásadné rozpory v jednotlivých výpovediach svedkov či medzi svedkami navzájom, nehodnotí vôbec. Nie je tak vôbec jasné, prečo súd prvého stupňa uprednostnil iba niektorú z možných verzií skutkového deja. Obhajoba sa dozvedá iba to, že prvostupňový súd uveril nejakej časti výpovede svedka, vysvetlenie procesu poznania, ktorý vyústil do tohto poznatku, však absentuje. V tejto súvislosti nebol braný ohľad ani na tvrdenia obžalovaných ohľadom časových, vecných a miestnych súvislostí, ktoré sa viažu k momentu a dôvodom ich vzájomného zoznámenia a rovnako súd prvého stupňa nezdôvodnil zákonne relevantným spôsobom, prečo obrane obžalovaných v tejto súvislosti „neuveril.“

Následne obžalovaný Brtva v odôvodnení svojho odvolania podrobne rozvádza skutočnosti uvedené vo vlastnej výpovedi ako aj výpovede ostatných spoluobžalovaných a svedkov, pričom poukazuje na rozpory a nezrovnalosti v porovnaní s interpretáciou týchto výpovední prvostupňovým súdom s tým, že reálne vykonaným dokazovaním neboli preukázané také skutočnosti, ktoré súd prvého stupňa za preukázané deklaroval v odôvodnení namietaného uznesenia, pričom v podstatných okolnostiach poukazoval na zásadne totožné „aspekty“ ako obžalovaný JUDr. Ing. Jozef Majský.

Vo vzťahu k údajnému falšovaniu zmlúv obžalovaný uviedol, že namietaný rozsudok neobsahuje ani jeden odkaz na taký dôkaz, z ktorého by bolo možné urobiť záver, že zmluvy, na ktoré odkazuje skutková veta v bode 1/ rozsudku, falšoval obžalovaný spolu s ostatnými spoluobžalovanými. Takýto poznatok nepriniesol ani jeden dôkaz a takéto dôkazné zistenia sú súdom nahrádzané umocňovaním hypotetickej motivácie obžalovaných. Ani po vykonanom dokazovaní sa nepodarilo priniesť odpovede na zásadné otázky, akým presným spôsobom boli zmluvy falšované, najmä či boli upravované pred podpisom alebo po ich podpise, kým boli zmluvy falšované, kedy boli zmluvy falšované, či vôbec vznikla škoda, kto bol uvedený do omylu, ktorá osoba sa mala obohatiť. V tejto súvislosti poukazuje na skutočnosť, že samotný Ing. Patrik Pachinger vo svojej výpovedi z 24. 02. 2003 uviedol, že zmluvy o pohľadávkach skutočne existovali, o čom sa vyjadril aj svedok Šebeščák v tom zmysle, že Fruni mu o pohľadávkach niečo v Chorvátsku hovoril, avšak nič konkrétne. Svedok Bognár vo svojej výpovedi ďalej tvrdí, že Fruniho spoznal až 28.01.2002, kedy sa stretol aj s Pachingerom na Šumavskej ulici v Bratislave okolo 20,00 hod. večer. Bognár tvrdí, že zmluvy pripravoval až 31.01.2002, zmluvy však už boli podpísané 25. 01. 2002, čo potvrdil aj Fruni. Zmluvy boli podpisované u notárky, pričom Fruni uviedol, že všetky zmluvy boli pripravované Bognárom a pred ich podpisom sa konzultovali. Zmluvy majú Bognárov rukopis, keďže tie podpísané 25. 01. 2002 u notárky majú presne tú istú úpravu ako zmluvy, ktoré dodal Bognár a mal ich vypracovať až 31. 01. 2002. Bognár ďalej na hlavnom pojednávaní tvrdil, že nevie, či zmluvy zobrať Koch alebo Pachinger. Nevie povedať, kto pozmeňoval zmluvy. Nevedel uviesť, kedy posledný krát upravil tú konečnú podobu ním predložených zmlúv, teda tých, ktoré sú na polícii ako nepodpísané a v spise. Zmluvy, ktoré predložil Bognár sa mali podpisovať v hoteli Bristol, ale nevie povedať, koľko z nich bolo následne použitých. Zmluvy do hotela Bristol priniesol Bognár, prípadne pán Hitka. Svedok nevie uviesť, či ich mohol niekto bez jeho vedomia meniť, nepamätá si, či ich priniesol on alebo Hitka. Z toho vyplýva, že zmluvy od 25. 01. 2002 do 01. 02. 2002 kedy boli odovzdané v hoteli Bristol, sa nachádzali u Fruniho. Sú to tie zmluvy, ktoré sa týkajú prevodu holdingu, ako aj zmluvy súvisiace s pohľadávkami, ktoré sú uvedené v obžalobe a v rozsudku. V hoteli Bristol ich Fruni odovzdal Pachingerovi a Brtvovi, pričom im odovzdal iba ich exempláre a tie, ktoré prislúchali

Frunimu, si Pachinger ani Brtva nepreberali. Naopak, Ing. Hitka na hlavnom pojednávaní pripustil, že z hotela Bristol ich zobral on, pravdepodobne na základe inštrukcie Fruniho. Ak Hitka a Bognár tvrdili, že ich bolo nutné zobrať, lebo ich bolo treba ešte dooverovať, takýto dôvod nikto iní okrem nich neuviedol. Tak isto Šebeščák vo svojej výpovedi uviedol, že 03.02.2002 ich Hitka navštívil v Bristole, nechal ich podpísať ešte nejaké dokumenty a s uvedením dôvodu akéhosi dooverovania si všetky exempláre vzal so sebou. Na tomto stretnutí sa nik z tzv. druhej strany nenachádzal. Hitka síce uvádza, že na stretnutí v Bristole 01.02.2002 bol, tvrdí ale, že bol iba poštárom a nevie, aké zmluvy sa mali vlastne podpisovať. Avšak hneď na začiatku výsluchu z 30.07.2002 uvádza detaily jednotlivých zmlúv. Tiež nevie, kto bral zo stretnutí zmluvy, nevie určiť konkrétnu osobu, ale už vie, že to bola neidentifikovaná osoba z druhej strany. Sám Fruni pritom vo výpovedi z 30.07.2002 uvádza, že zmluvy vzal Hitka. Rovnako Šebeščák usvedčuje Hitku z klamstva keď uvádza, že zmluvy, ktoré podpisoval Fruni v Rakúsku 31. 01.2002 a rovnako v Bristole dňa 03. 02. 2002, priniesol a podpísané vzal Hitka. Aj sám Hitka na hlavnom pojednávaní dňa 25.5.2006 pripustil, že zmluvy do Rakúska a potom aj naspäť do Bratislavy niesol práve on. Takže obžalovaný ani Pachinger nemali čo falšovať, keďže to vôbec nemali pri sebe. Zmluvy, ak boli falšované, mohli byť falšované iba tým, u koho reálne boli. Zaujímavá je aj výpoveď Bognára, ktorý v jednej časti výpovede z 30.07.2002 hovorí, že zmluvy odovzdal Hitkovi a tieto sa mohli cestou zmeniť. V inej časti výpovede tvrdí, že zmluvy na stretnutie 01.02.2002 do hotela Bristol priniesol on a pred jeho očami sa nezmenené zmluvy podpísali a potom zasa uvádza, že zmluvy boli upravované na hotelovom počítači. Aj svedok Bencze uviedol, že Frunimu posielal do Chorvátska zmluvy ohľadne prevodov holdingu. Podľa obžalovaného je teda možné sa domnievať, že to bol práve Bognár s Hitkom, ktorí vypracovali akúsi teóriu o angažovanosti obžalovaných vo falšovaní zmlúv. Z dokazovania vyplýva, že všetky zásadné rozpory vo výpovediach ohľadom podpisu zmlúv vznikli len medzi aktérmi na tzv. Fruniho strane.

Vo vzťahu k otázke škody má obžalovaný za to, že napadnutý rozsudok neobsahuje vysvetlenie, akým spôsobom súd prvého stupňa reagoval na prednesené námietky obhajoby k výške údajnej škody, ktorá mala byť falšovaním zmlúv a postupovaním pohľadávok spôsobená. Ak súd akceptoval stanovenie výšky škody s ohľadom na nominálnu hodnotu postupovaných pohľadávok, takýto prístup nie je správny, pretože sa rovná ekvivalentu ohodnocovania ukradnutého auta podľa ceny, za ktorú bolo toto auto kúpené ako nové. Nominálna hodnota pohľadávky je iba jednou zo zložiek jej hodnoty, ktorú tvoria aj ďalšie ukazovatele. Pri znaleckom ohodnocovaní pohľadávok sa znalcom stanovuje všeobecná hodnota pohľadávok, ktorá je súčinom východiskovej hodnoty pohľadávky a koeficientu jej vymožitelnosti. Následne obžalovaný podrobne špecifikuje všetky relevantné ukazovatele súvisiace s reálnym ohodnocovaním pohľadávok a v tejto súvislosti uvádza, že spôsob, akým bola stanovená údajná výška škody v prejednávanej veci, je nesprávny a zákonne neudržateľný.

Aj vo vzťahu k druhej časti skutku obžalovaný namieta správnosť skutkových zistení prvostupňového súdu, nakoľko jeho závery z vykonaného dokazovania nevyplynuli. V tejto súvislosti zdôrazňuje nevyhnutnosť riadneho ustálenia všetkých okolností vo vzťahu k uzatvoreniu pobočiek a súčasne ku skutočnému disponovaniu čiastkou 40 mil. Sk a účelu jej použitia. Aj v tejto súvislosti obžalovaný v podrobnostiach poukazuje na jednotlivé svedecké výpovede a zásadné nezrovnalosti so záverom, že po vykonanom dokazovaní neexistuje poznatok o tom, že pokyn na uzatvorenie pobočiek mal skutočne dať obžalovaný Majský. Obžalovaný zdôrazňuje skutočnosť, že čiastkou 40 mil. Sk disponoval, čo sám potvrdil vo svojej výpovedi a teda otázne zostáva, na aký účel mohol túto čiastku použiť, pričom je toho názoru, že akákoľvek, nakoľko dňa 25.1.2002 došlo k odpredaju obchodných spoločností BMG a Horizont a obžalovaný figuroval ako nový majiteľ. Je to práve vlastník spoločnosti, prípadné štatutárny orgán, ktorý rozhoduje o obchodnom vedení obchodnej spoločnosti, a teda aj o tom, na aký účel budú použité finančné prostriedky. Ak skutková veta obžaloby obsahuje konštatáciu, že finančné prostriedky použil v rozpore s účelom platby, t. j. nie na navýšenie

základného imania dcérskej spoločnosti H.I.C., a.s., takýto postulát nemá v rámci obchodného práva zmysel a dokonca aj Fruni mal Šebeščákovi povedať, že je na novom vedení, ako bude s touto sumou naložené. Túto skutočnosť potvrdil aj svedok Hitka na hlavnom pojednávaní, ktorý súčasne uviedol, že pokiaľ aj bol Fruni nervózny, tak tá nervozita vyplývala skôr z blokácie pobočiek orgánmi činnými v trestnom konaní. Prvostupňový súd v odôvodnení namietaného rozhodnutia vôbec nereflektoval na

vysvetlenie obžalovaného vo vzťahu k rozhodnutiu na použitie predmetnej finančnej čiastky na nákup súčiastok do hracích automatov. V tejto súvislosti označuje za nedôveryhodnú výpoveď svedka Bartoňa, nakoľko svoje výpovede menil, a to opakovane a v zásadných skutočnostiach, nevedel si spomenúť, v akých bankovkách boli peniaze, ktoré mu obžalovaný odovzdal, nevedel si bližšie spomenúť, kde presne malo odovzdanie prebehnúť, rozporne uvádzal informácie o tom, kto všetko mal byť pri stretnutí prítomný (raz Brtva, inokedy uvádza, že ešte ďalšia osoba, ktorá ho mala doviesť). Taktiež výpoveď svedka Takácsa považuje obžalovaný v tejto súvislosti za nedôveryhodnú z dôvodu jej viacerých verzií a nezrovnalostí.

Obžalovaný Dávid Brtva má za to, že pokiaľ bola napadnutým rozsudkom navodená situácia, že konanie obžalovaných malo za cieľ podvodné získanie príjmov či zisku spoločností BMG a Horizont, teda akési zisťné osobné koristenie z obchodných aktivít týchto podnikateľských subjektov, takéto konštatovanie nekorešponduje s vykonaným dokazovaním a vôbec z neho nevyplynulo. Naopak, z dôkazov vyplýva, že obžalovaný mal záujem na riadnom pokračovaní v chode obchodných spoločností Horizont a BMG. Poukazuje napríklad na ekonomickú projekciu Pachingera, v ktorej prof. Ing. Milan Majcher uvádza, že „sa stotožňuje s názorom, že postavenie likvidácie záväzkov na vnútropodnikovej výkonnosti je nielen reálne, v praxi možné, ale aj vysoko výnosné a očakávaný kapitál vyplývajúci z takto postaveného úverového derivátu, možno považovať za reálny majetok spoločnosti.“

S poukazom na všetky obžalovaným uvedené skutočnosti tento vo svojom odvolaní navrhol, aby odvolací súd z dôvodov podľa § 258 ods. 1 písm. a), písm. b), písm. c), písm. d), písm. e) Tr. por. zrušil napadnutý rozsudok a postupom podľa § 259 ods. 1 Tr. por. vrátil vec súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znova prejednal a rozhodol.

Obžalovaný Ing. Patrik Pachinger v dôvodoch svojho odvolania súhrnne uviedol, že namietaný rozsudok považuje za vecne nesprávny, a to v časti výroku o vine ako aj o treste. Rozsudok podľa obžalovaného vykazuje vady, nakoľko súd prvého stupňa nesprávne a nedostatočne vyhodnotil vykonané dokazovanie a taktiež nevzal do úvahy všetky okolnosti významné pre rozhodnutie, pričom existujú dôvodné pochybnosti o správnosti skutkových záverov súdu. Taktiež poukazuje na zjavne zmätočné a nepreukázané závery prvostupňového súdu ohľadom spáchania predmetného skutku. Okrem nesprávnych skutkových zistení súd prvého stupňa vec nesprávne právne posúdil v podstatných okolnostiach, pričom s obhajobou obžalovaných sa v rámci odôvodnenia napadnutého rozhodnutia dostatočne, resp. vôbec, nevysporiadal.

Obžalovaný má za to, že v predmetnej trestnej veci nebolo preukázané, že sa stal skutok, za ktorý bol súdom prvého stupňa odsúdený. S poukazom na ustanovenia § 125 Tr. por. prvostupňový súd zákonne relevantným spôsobom nezdôvodnil, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia opiera. Podľa obžalovaného Ing. Pachingera, sa súd prvého stupňa v odôvodnení napadnutého rozhodnutia nedostatočne zaoberal otázkou preukázania spolupáchateľstva obžalovaných, otázkou výšky spôsobenej škody, resp. či táto škoda vôbec vznikla. Podotýka, že súd okrem týchto zásadných pochybení dostatočne neobjasnil ani kto a z akých dôvodov bol uvedený do omylu. Ani otázka údajného falšovania dotknutých zmlúv nebola dostatočne objasnená na podklade výsledkov vykonaného dokazovania. V konečnom dôsledku tak vôbec nebolo preukázané naplnenie zákonných znakov skutkovej podstaty trestného činu podvodu spáchaného formou spolupáchateľstva. Poukázal na skutočnosť, že súd v skutkovej vete napadnutého rozhodnutia uviedol, že obžalovaný spáchali skutok po vzájomnej dohode v úmysle preniknúť do orgánov spoločnosti BMG a Horizont s cieľom získať nad týmito kontrolu, ale najmä ich príjmy. Deklarované „spolupáchateľstvo“ však nebolo vykonaným dokazovaním nijak preukázané a prvostupňový súd sa s touto otázkou v rámci odôvodnenia namietaného rozhodnutia vôbec nezaoberal.

Ak v zmysle Rozsudku malo dôjsť k spáchaniu trestného činu podvodu po vzájomnej dohode a s úmyslom preniknúť do spomínaných spoločností, mal súd prvého stupňa v odôvodnení namietaného rozhodnutia poukázať na dôkazy, z ktorých vychádzal pri posudzovaní skutku ako skutku spáchaného v spolupáchateľstve a po vzájomnej dohode. Z vykonaného dokazovania totiž vôbec nevyplyva, z čoho súd túto skutočnosť ustálil.

Obžalovaný v tejto súvislosti uvádza, že nikto zo svedkov nepotvrdil, že by obžalovaných videl pred údajným preniknutím do orgánov dotknutých spoločností ako sa dohovádzajú, resp. plánujú spáchanie takejto činnosti. Taktiež zo žiadnych iných dôkazov nemožno vyvodiť záver, že by medzi nimi prebehla akákoľvek dohoda. V konečnom dôsledku tak nebolo vykonaným dokazovaním preukázané spáchanie trestného činu formou spolupáchateľstva.

Vo vzťahu k uzatváraniu zmlúv a konaniu za dotknuté spoločnosti má obžalovaný za to, že v tomto trestnom konaní bolo bez akýchkoľvek pochybností preukázané, že dňa 25.01.2002 Vladimír Fruni predal obžalovanému a Dávidovi Brtvovi spoločnosti Horizont a BMG, pričom k uzatvoreniu týchto obchodných zmlúv došlo v súlade so zákonom, čo jednoznačne potvrdil aj sám Vladimír Fruni. Vladimír Fruni vo svojich výpovediach taktiež zdôraznil, že za účelom preklenutia obdobia registrácie v obchodnom registri, udelil plné moci obžalovanému a Dávidovi Brtvovi na konanie v mene spoločnosti Horizont a BMG a zároveň podal dňa 04.02.2002 návrh na zápis zmeny údajov v časti štatutárneho orgánu týchto spoločností do obchodného registra. Zdôrazňuje, že ani skutočnosť ohľadom udelenia plnomocenstiev na čas do vykonania zmien v obchodnom registri nikto nespochybnil. Uzatvorenie predmetných zmlúv tak nebolo doposiaľ nikým a ničím spochybnené, hoci v obchodnom registri sú ako vlastníci naďalej uvedení Vladimír Fruni a spol. Obžalovaný má za to, že zápis v obchodnom registri má iba deklaratórny účinok a nie konštitutívny, z čoho vyplýva, že na základe zápisu do obchodného registra ani nevzniká ani nezaniká právo. Preto je obžalovaný toho názoru, že u neho ako aj Dávida Brtvu došlo k vzniku funkcie štatutárneho orgánu spoločnosti Horizont a BMG ešte predtým, ako bol zápis v obchodnom registri vykonaný. Podstatné je aj to, že k tomuto zápisu nikdy nedošlo, nakoľko do konania o zápise zmeny údajov v obchodnom registri zasiahli orgány činné v trestnom konaní, ktoré neumožnili túto zmenu vykonať.

V tejto súvislosti obžalovaný Ing. Patrik Pachinger pripomína, že dňa 05.02.2002 polícia zamedzila prístup zamestnancov spoločnosti Horizont a BMG do budovy sídla týchto spoločností, zaistila všetky písomnosti vrátane predmetných zmlúv a uskutočnila ďalšie procesné úkony, ktorými zabránila činnosti spomínaných spoločností, pričom tento stav trval 34 dní. Z tohto dôvodu sa nemohli realizovať žiadne finančné úkony, vyrovnania klientov spoločností, ostatné úhrady a tento stav spôsobil, že spoločnosti nesplácali svoje záväzky viac ako 30 dní, čo bola v zmysle zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní lehota určujúca platobnú neschopnosť dlžníka a podmienka pre vyhlásenie konkurzu. Táto lehota uplynula práve v čase spomínanej policajnej razie, ktorá zamedzila riadnemu chodu spoločností na viac ako 30 dní. Za týchto okolností by podľa obžalovaného činnosť každej spoločnosti vyústila do vyhlásenia konkurzu.

Obžalovaný ďalej poukazuje na skutočnosť, že naplnenie skutkovej podstaty trestného činu podvodu v tomto prípade spočívalo okrem iného aj v tom, že spoločnosti Commodore a Cavalier, v mene ktorých konal obžalovaný spolu s Dávidom Brtvom, boli navonok prezentované ako silný americký investor, pričom v skutočnosti tieto spoločnosti nevyvíjali žiadnu činnosť od svojho založenia a mali neaktuálne sídlo. Prezentovaním týchto skutočností malo dôjsť podľa prvostupňového súdu k uvedeniu do omylu. V tejto súvislosti obžalovaný poukazuje na výpis z obchodného registra zo Spojených štátov amerických, štát Delaware, v ktorom sa jasne uvádza, že spoločnosti Commodore a Cavalier existujú a majú dobrú povesť. V zmysle tohto posúdenia spoločností je zrejmé, že v danom prípade nemôže ísť o spoločnosti nefunkčné a bez sídla. Tento výpis z obchodného registra je súčasťou rozsiahleho súdneho spisu, avšak na tento dôkaz prvostupňový súd vôbec neprihliadol a nezaoberal sa dostatočne skutočnosťou, že tieto spoločnosti sú funkčné.

Vo vzťahu k údajnému falšovaniu zmlúv obžalovaný namieta, že v tomto trestnom konaní vôbec nebolo preukazované, ako konkrétne malo dôjsť k falšovaniu predmetných zmlúv, kto konkrétne tieto zmluvy mal falšovať, kde ich falšoval a ostatné skutočnosti týkajúce sa tejto otázky. V tejto súvislosti poukazuje na výpovede Vladimíra Fruniho v priebehu tohto trestného konania, podľa ktorých Vladimír Fruni uviedol, že predmetné zmluvy podpísal a vedel, že nimi postupuje pohľadávky z Horizontu na Commodore. V týchto výpovediach Vladimír Fruni nepovedal nič o tom, že by mal výhrady ohľadom

obsahu týchto zmlúv. Neskôr dokonca Vladimír Fruni výslovne potvrdil, že on do omylu uvedený nebol a že vedel čo podpisuje. Je neprípustné, aby bol odsúdený len na základe konštatovania súdu o falšovaní zmlúv bez podloženia tohto tvrdenia jediným relevantným dôkazom. V tejto súvislosti poukazuje aj na vyjadrenie súdu, že „priamy úmysel je zrejmý aj z falšovania zmlúv, a to jednak ich nepodpísaním, jednak tým, že niektoré pohľadávky, napr. vôbec neexistovali, a teda ich postúpenie je úkon absolútne neplatný" (s. 67 rozsudku).

Podľa obžalovaného Ing. Pachingera, citovaná časť odôvodnenia preukazuje zmätočnosť skutkového stavu a nejasnosť ohľadom otázky falšovania zmlúv. Nepodpísaním uvedených zmlúv predsa nemohlo dôjsť k ich sfalšovaniu. Navyše z absolútne neplatného právneho úkonu nemôže dôjsť k spôsobeniu škody, a teda pri takomto tvrdení treba mať za to, že predmetné pohľadávky boli aj naďalej vo vlastníctve spoločnosti Horizont.

Zároveň obžalovaný poukázal na skutočnosť, že v trestnom konaní boli vyhotovené dva znalecké posudky, ktorých cieľom bolo posúdiť falšovanie predmetných zmlúv. Znalci v tejto súvislosti uviedli, že po rozobratí týchto zmlúv, na niektorých stranách videli predierkovanie dvoma spinkami. Považujem za potrebné dodať, že Vladimír Fruni potvrdil, že s niektorými zmluvnými ustanoveniami nesúhlasil a museli byť opravované. Z dôvodu tejto výpovede bola následne i znalcom položená otázka, či boli tieto strany vymenené pred podpisom alebo po podpise zmlúv. Na túto otázku znalci nevedeli odpovedať. Všetky tieto skutočnosti sú jednoznačným prejavom zmätočnosti, ktorá nemôže byť podkladom pre uznanie viny obžalovaných zo spáchania trestného činu.

K otázke spôsobenej škody obžalovaný uvádza, že v prvom rade v dôsledku neplatného právneho úkonu nemohlo dôjsť k spôsobeniu žiadnej škody. Taktiež správca konkurznej podstaty spoločnosti Horizont JUDr. Vladimír Bajtoš potvrdil, že tieto pohľadávky naďalej patria spoločnosti Horizont. Čo sa týka výšky škody, obžalovaný namieta spôsob jej „zistenia" zo strany prvostupňového súdu, nakoľko nebol zohľadnený rozdiel medzi nominálnou a trhovou hodnotou dotknutých pohľadávok. Súd vyčíslil hodnotu škody v nominálnej výške pohľadávok, no ich reálnou trhovou cenou, ktorá je zároveň odrazom ich skutočnej hodnoty, sa nezaoberal.

Obžalovaný má súhrnne za to, že vykonaným dokazovaním nebolo preukázané, že sa prejednávany skutok stal. Obžaloba nepreukázala vykonanými dôkazmi skutočnosti uvedené v obžalobe, teda neuniesla dôkazné bremeno. Preto navrhol, aby odvolací súd podľa § 258 ods. 1 písm. a), písm. b), písm. c), písm. d), písm. e), písm. f) Tr. por. zrušil napadnutý rozsudok a jeho spod obžaloby oslobodil, alternatívne navrhol, aby odvolací súd po zrušení napadnutého rozsudku, podľa § 259 ods. 1 Tr. por. vrátil vec súdu prvého stupňa na nové prejednanie a rozhodnutie.

Prokurátor Úradu špeciálnej prokuratúry generálnej prokuratúry Slovenskej republiky na verejnom zasadnutí pred odvolacím súdom uviedol, že rozsudok súdu prvého stupňa považuje za zákonný a správny z pohľadu skutkového i právneho, ako i uložených trestov. Odvolanie obžalovaného Dávida Brtvu a obžalovaného Ing. Patrika Pachingera navrhol zamietnuť podľa § 256 Trestného poriadku účinného do 31. decembra 2005, ako nedôvodné.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací, s poukazom na spoločné, prechodné a záverečné ustanovenia, konkrétne ustanovenie § 564 ods. 4 Trestného poriadku vo veci o podaných odvolaniach rozhodoval podľa zák. č. 141/1961 Zb. v znení neskorších predpisov (Tr. por.), keďže obžaloba v posudzovanej veci bola podaná na krajský súd na vykonanie konania v prvom stupni pred dňom nadobudnutia účinnosti teraz platných predpisov, teda pred 1. januárom 2006.

Následne po zistení, že nie sú dané okolnosti odôvodňujúce postup podľa § 253 Tr. por., preskúmal podľa § 254 ods. 1 Tr. por. zákonnosť a odôvodnenosť všetkých výrokov rozsudku, proti ktorým môžu odvolatelia podať odvolanie, i správnosť postupu konania, ktoré predchádzalo rozsudku, prihliadajúc pritom i na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané.

Najvyšší súd Slovenskej republiky postupom uvedeným v citovanom ustanovení predovšetkým zistil, že odvolanie proti rozsudku špecializovaného súdu podali osoby na to zo zákona oprávnené, že ich odvolania smerovali proti výrokom, proti ktorým ho podať mohli a napokon, že tak urobili aj v lehote ustanovenej v zákone (§ 248 ods. 1 Tr. por.).

Pri plnení revíznej povinnosti odvolací súd väčšinovým názorom zistil, že v odsudzujúcej časti rozsudku všetky skutky boli súdom prvého stupňa ustálené na základe dôkazov vykonaných na hlavných pojednávaniach, pri dodržaní zásad trestného konania a pri rešpektovaní práva obžalovaných na obhajobu. Vykonané dôkazy boli vyhodnotené v zmysle zásad uvedených v § 2 ods. 5, ods. 6 Tr. por. Špecializovaný trestný súd v zásade v odôvodnení napadnutého rozsudku vyložil, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel, akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov. Z odôvodnenia rozsudku je zrejmé, ako sa súd vyrovnal s obhajobou obžalovaných a akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázke zavinenia a tieto podriadil pod príslušnú právnu kvalifikáciu.

Odvolacie námietky obžalovaných Dávida Brtvu a Ing. Patrika Pachingera smerujúce proti výrokom o ich vine je možné rozdeliť do dvoch skupín. Námietky vytykajúce súdu prvého stupňa procesné pochybenia v konaní a námietky konštatujúce nedostatočne zistený skutkový stav veci a následné nesprávne a jednostranné hodnotenie dôkazov výlučne v neprospech obžalovaných.

Podľa článku 6 odsek 1 hlavy I. Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej už len „Dohovor“) má (okrem iného) každý právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Podľa článku 6 odsek 3 hlavy I. Dohovoru má (okrem ďalšieho) každý, kto je obvinený z trestného činu tie minimálne práva, ako mať primeraný čas a možnosti na prípravu svojej obhajoby (písmeno b/) a vypočuť alebo dať vypočuť svedkov proti sebe a dosiahnuť predvolanie a výsluch svedkov vo svoj prospech za rovnakých podmienok, ako svedkov proti sebe (písmeno d/).

Podľa § 2 ods. 5 Tr. por. orgány činné v trestnom konaní postupujú tak, aby bol náležité zistený skutkový stav veci a to v rozsahu nevyhnutnom na ich rozhodnutie. S rovnakou starostlivosťou objasňujú okolnosti svedčiace proti obvinenému, ako aj okolnosti, ktoré svedčia v jeho prospech a v oboch smeroch vykonávajú dôkazy, nečakajúc na návrh strán. Priznanie obvineného nezavaruje orgány činné v trestnom konaní povinnosti preskúmať všetky okolnosti prípadu.

V zmysle ustanovenia § 2 ods. 6 uvedeného Tr. por. orgány činné v trestnom konaní hodnotia dôkazy podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v súhrne, nezávisle od toho, či ich obstarali orgány činné v trestnom konaní, alebo niektorá zo strán.

Podľa § 2 ods. 11 Tr. por. konanie pred súdmi je ústne, dôkaz výpoveďami svedkov, znalcov a obvineného sa vykonáva spravidla tak, že súd uvedené osoby sám vylúča.

Podľa § 2 ods. 12 Tr. por. pri rozhodovaní na hlavnom pojednávaní (aj verejnom a neverejnom zasadnutí) smie súd prihládnuť len na tie dôkazy, ktoré boli pri tomto konaní vykonané.

Podľa § 9 ods. 1 Tr. por. orgány činné v trestnom konaní posudzujú predbežné otázky, ktoré sa v konaní vyskytnú, samostatne, ak je tu však o takej otázke právoplatné rozhodnutie súdu, alebo iného štátneho orgánu, sú orgány činné v trestnom konaní takým rozhodnutím viazané, pokiaľ nejde o posúdenie viny obvineného.

Podľa § 43 ods. 1 Tr. por. poškodený je osoba, ktorej bolo trestným činom ublížené na zdraví,

spôsobená majetková, morálna alebo iná škoda, alebo boli porušené či ohrozené jej iné zákonom chránené práva alebo slobody. Poškodený má právo v prípadoch uvedených v tomto zákone sa vyjadriť, či súhlasí s trestným stíhaním, má právo uplatniť nárok na náhradu škody, robiť návrhy na vykonanie dôkazov alebo na ich doplnenie, predkladať dôkazy, nazerať do spisu a oboznámiť sa so spisom, zúčastniť sa na hlavnom pojednávaní a na verejnom zasadnutí konanom o odvolaní, vyjadriť sa k vykonaným dôkazom, má právo záverečnej reči a právo podávať opravné prostriedky v rozsahu vymedzenom týmto zákonom. Práva preštudovať spis sa môže poškodený výslovne vzdať.

Podľa § 43 ods. 2 Tr. por. poškodený, ktorý má podľa zákona proti obvinenému nárok na náhradu škody, ktorá mu bola trestným činom spôsobená, je oprávnený tiež navrhnúť, aby súd v odsudzujúcom rozsudku uložil obžalovanému povinnosť nahradiť túto škodu. Z návrhu musí byť zrejmé z akých dôvodov a v akej výške sa nárok na náhradu škody uplatňuje.

Podľa § 89 ods. 1 Tr. por. všeobecné ustanovenia deviateho oddielu piatej hlavy určujú, že v trestnom stíhaní treba dokazovať najmä

- a/ či sa stal skutok, ktorý vykazuje znaky trestného činu,
- b/ či tento skutok spáchal obvinený a z akých pohnútok,
- c/ podstatné okolnosti, ktoré majú vplyv na posúdenie nebezpečnosti činu,
- d/ podstatné okolnosti na posúdenie osobných pomerov páchateľa,
- e/ podstatné okolnosti umožňujúce určenie následku a výšky škody spôsobenej trestným činom, il príjmy z trestnej činnosti a prostriedky na jej spáchanie, ich umiestnenie, povahu, právny stav a cenu,
- g/ okolnosti ktoré viedli k trestnej činnosti alebo umožnili jej spáchanie.

Podľa § 89 ods. 2 Tr. por. za dôkaz môže poslúžiť všetko, čo môže prispieť na náležité objasnenie veci a čo bolo získané zákonným spôsobom z dôkazných prostriedkov. Dôkaznými prostriedkami sú najmä výsluch obvineného, svedkov, znalcov, posudky a odborné vyjadrenia, previerka výpovede namieste, rekognícia, rekonštrukcia, vyšetrovací pokus, ohliadka, veci a listiny dôležité pre trestné konanie, oznámenie (§ 59 ods. 2), použitie informačno-technických prostriedkov (§ 12 odsek 13) a prostriedkov operatívno-pátracej činnosti (§ 12 odsek 14).

Podľa § 89 ods. 3 Tr. por. skutočnosť, že dôkaz neobstaral orgán činný v trestnom konaní, ale ho predložila niektorá zo strán, nie je dôvodom na jeho odmietnutie.

Podľa § 264 ods. 1 a ods. 2 Tr. por. je súd, ktorému vec bola vrátená na nové prejednanie a rozhodnutie, viazaný právnym názorom, ktorý vyslovil v svojom rozhodnutí odvolací súd, a je povinný vykonať úkony a doplnenia, vykonanie ktorých odvolací súd nariadil. Ak bol napadnutý rozsudok zrušený len v dôsledku odvolania podaného v prospech obžalovaného, nemôže v novom konaní dôjsť ku zmene rozhodnutia v jeho neprospech.

Obžalovaní uvádzajú, že Najvyšší súd Slovenskej republiky v uznesení, ktorým zrušil pôvodný odsudzujúci rozsudok Špeciálneho súdu v Pezinku, jednoznačne uviedol, že prvostupňovému súdu vo veci nariaďuje vykonať všetky úkony a doplnenia, ktoré sú nevyhnutné pre zákonné a spoľahlivé hodnotenie dôkazov, t. j. pre zákonné rozhodnutie vo veci samej. Zároveň v rozhodnutí uviedol, v akých smeroch má prvostupňový súd doplnenie dokazovania vykonať. Napriek záväznému právnemu názoru nadriadeného súdu však podľa obžalovaných na hlavnom pojednávaní opätovne neprebehlo dokazovanie v rozsahu zákonných požiadaviek, to znamená, že nebol náležité zistený skutkový stav ako nevyhnutný predpoklad zákonného rozhodnutia, vina obžalovaných nebola preukázaná, pričom vo vzťahu k spáchaniu trestného činu vo forme spolupáchateľstva neprebehlo dokazovanie takmer vôbec, hoci aj v tomto prípade ide o otázku, ktorú treba samostatne skutkovo dokazovať.

Najvyšší súd v tejto súvislosti poukazuje na to, že menšinový názor odvolacieho senátu bol taký, že prvostupňový súd sa v rámci postupu svojho konania dôsledne neriadil právnym názorom odvolacieho súdu a nevykonával všetky dôkazy, ktoré nariadil vo svojom zrušujúcom uznesení z 11. októbra 2007 sp. zn. 2 Toš 6/2007 Najvyšší súd Slovenskej republiky.

V danom prípade je však potrebné odkázať na teraz napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa, s ktorým sa väčšinový názor senátu stotožnil. Keďže väčšinový názor odvolacieho senátu sa s argumentmi súdu prvého stupňa stotožnil, bolo odvolanie obžalovaného Dávida Brtvu a obžalovaného Ing. Patrika Pachingera, potrebné zamietnuť. V bližšom poukazuje odvolací súd na písomné odôvodnenie rozsudku súdu prvého stupňa.

Vinu obžalovaných Dávida Brtvu a Ing. Patrika Pachingera mal na základe všetkých v konaní produkovaných dôkazov, ktoré boli získané zákonným spôsobom preukázanú aj odvolací súd. Súd prvého stupňa na ne poukázal na č.l. 5 až 39, následne, po zrušení veci uznesením Najvyššieho súdu SR sp.zn. 2 Toš 6/2007 z 11.10.2007 - po ďalšom pojednávaní vo veci na č.l. 40 až 68. Špecializovaný trestný súd vyhodnocoval dôkazy jednak priebežne a jednak v krátkom závere na č.l. 60 až 68. Keďže dôkazy boli vyhodnotené v súlade so zásadami trestného konania, bez pochybnosti mal vinu oboch obžalovaných preukázanú aj odvolací súd.

Odvolací súd sa v tejto časti s prvostupňovým rozhodnutím stotožnil, odvolania obžalovaných Dávida Brtvu a Ing. Patrika Pachingera smerujúce proti výrokom o vine považoval za nedôvodné, preto v podrobnostiach v tomto smere poukazuje na dôvody napadnutého rozsudku.

Pri rozhodovaní o druhu a výmere trestov dospel aj dovolací súd k záveru, že súd prvého stupňa zväzil vysoký stupeň spoločenskej nebezpečnosti konania oboch obžalovaných, pomerom páchatel'ov, ich osobám a možnostiam ich nápravy. Správne ustálil, že všetkým týmto faktorom sú úmerné nepodmienečné tresty odňatia slobody uložené pri hornej hranici prípustnej trestnej sadzby, pričom tresty diferencoval, keď u obžalovaného Dávida Brtvu ukladal súhrnný trest za súčasného zrušenia výroku o treste predchádzajúceho odsúdenia.

Správne a v súlade so zákonom je aj zaradenie oboch obžalovaných na výkon trestu odňatia slobody do najprísnejšej III. nápravnov'ychovnej skupiny, nakoľko obžalovaným boli ukladané tresty za trestné činy uvedené v § 62 Trestného zákona.

Keďže v osobách obžalovaných Dávida Brtvu a Ing. Patrika Pachingera ide o aktívnych podnikateľ'ov, správne a v súlade so zákonom uložil súd prvého stupňa každému z nich i peňažný trest spolu s trestom náhradným.

Nakoľko i výrok o náhrade škody nebolo potrebné meniť alebo rušiť, odvolací najvyšší súd potvrdil rozhodnutie Špecializovaného trestného súdu v Pezinku a odvolanie obžalovaných Dávida Brtvu a Ing. Patrika Pachingera ako nedôvodné zamietol.

Záverom:

Na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu podal obžalovaný Ing. Patrik Pachinger písomnú žiadosť o prerušenie súdneho konania a polozenie otázok Súdnemu dvoru podľa čl. 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie v znení § 318 ods. 1 a § 320 ods. 1 písm. d) Tr. por., ktorú prezentoval jeho obhajca Mgr. Martin Krakovský. Najvyšší súd dodáva, že hoci ide o procesný postup, po vyhlásení rozhodnutia odvolacím senátom bolo predsedníčkou senátu uvedené, že k tejto otázke sa bude zaoberať odvolací súd v písomných dôvodoch svojho rozhodnutia.

Obžalovaný Ing. Patrik Pachinger v bode 1/a kladie otázku, či je v súlade s čl. 6 ods. 1 Dohovoru pôsobenie Špecializovaného trestného súdu, ako súdu zriadeného zákonom, keď jeho sudcovia neboli obsadzovaní do funkcie sudcov Špecializovaného trestného súdu spôsobom, ktorý vplýva zo zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch, teda začali na Špecializovanom trestnom súde pôsobiť bez toho, aby prešli riadnym výberovým konaním a boli pridelení na Špecializovaný trestný súd súdnou radou.

V otázke 1/b, či bol v súlade s čl. 6 Európskeho dohovoru o ľudských právach postup Špeciálneho súdu, ktorý po podaní obžaloby a začatí súdneho konania zmenil zákonných sudcov, ktorým jeho trestná vec pôvodne napadla na Krajskom súde v Banskej Bystrici s právomocou Špeciálneho súdu dňa

5.11.2004 pod sp. zn. 1Tš 7/04 a tú neprípustne prideliť na rozhodovanie úplne iným sudcom Špeciálneho súdu pod sp. zn. Pk 1 Tš 8/2005.

V bode 1/c obžalovaný kladie otázku, či je v súlade s článkom 6 ods. 1 Dohovoru postup Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktorý mu odoprel nahliadnutie do zberného spisu najvyššieho súdu za účelom zistenia, či odvolací senát je zložený zo zákonných sudcov.

Odvolací súd v tejto súvislosti poznamenáva, že skutočnosť ohľadne prerušenia konania za účelom zodpovedania horeuvedených otázok, nenastala a senát rozhodol, že žiadosť o prerušenie súdneho konania je neopodstatnená. Zamietnutím žiadosti - návrhu obžalovaného Ing. Pachingera nebolo dotknuté jeho právo, nakoľko obžalovaný má právo priamo podať žiadosť na Európsky súd pre ľudské práva a domáhať sa svojho práva na príslušnom súdnom orgáne Európskej únie tak, ako navrhol. Keďže odvolací senát nedospel k záveru vyhovieť žiadosti obžalovaného, jeho návrh zamietol. Pokiaľ ide o otázku súvisiacu s bodom 1/c, ako vyplýva zo zápisnice o verejnom zasadnutí z 28.3.2018, táto bola obžalovanému Ing. Pachingerovi zodpovedaná predsedníčkou i členkou senátu.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný ďalší riadny opravný prostriedok.